

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. F. T.-T.**, zastoupený JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou se sídlem Kodaňská 521/57, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. Pozemkový fond České republiky**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, a **2. Honební společenstvo Kojetín – Vlkáň**, se sídlem Radonice 230, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, ve věci uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 - 47, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného (dále též „správní orgán“) ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí (dále též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 24. 3. 2006, č. j. ŽP-4081/05/06-K, tak, že správní orgán doplnil výrok tohoto rozhodnutí o body uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí včetně přílohy č. 1 a č. 2. Jmenovaným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu přitom byla uznána společenstevní honitba „Kojetín - Vlkáň“ na pozemcích v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Radonic o celkové výměře 715,5221 ha honebních pozemků s tím, že držitelem honitby je Honební společenstvo Kojetín.

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci zjistil, že žalobkyně (dále jen „původní stěžovatelka“), paní M. T.-T., po podání nyní projednávané kasační stížnosti dne 20. 5. 2008 zemřela v Mnichově, ve Spolkové republice Německo (viz úmrtní list na č. l. 86 – 87 soudního spisu), řízení v uvedené věci usnesením ze dne 3. 3. 2009, č. j. 9 As 38/2008 - 89, přerušil. Následně usnesením ze dne 12. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 104, zdejší soud rozhodl, že jejím procesním nástupcem je v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 - 47, K. F. T.-T., s nímž bude pokračováno v uvedeném řízení. Shora označené usnesení nabylo právní moci dne 17. 3. 2010.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku litispendence, která bránila zahájení řízení o návrhu Honebního společenstva Kojetín na registraci tohoto honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev a zahájení řízení o uznání honitby „Kojetín - Vlkáň“, který byl podán dne 24. 10. 2005 u Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí. Krajský soud překážku litispendence v řízení o uznání honitby „Kojetín - Vlkáň“ neshledal a při posouzení této otázky se ztotožnil s argumentací žalovaného, který tvrdil, že toto řízení bylo skončeno zánikem Honebního společenstva Divočák Vlkáň (přejmenovaného v průběhu řízení na Honební společenstvo Radonice II), k němuž mělo dojít výmazem tohoto honebního společenstva z rejstříku honebních společenstev dne 13. 12. 2005 (ke

zrušení Honebního společenstva Radonice II mělo dojít rozhodnutím valné hromady ze dne 11. 11. 2005), přičemž stěžovatel si dovoluje zdůraznit, že tyto skutečnosti nebyly původní stěžovatelce dosud známy, neboť nebyly obsahem správního spisu. Stěžovatel namítá, že rozhodnutím správního orgánu ze dne 7. 9. 2005, č. j. ŽP-1431/03/04-K, nemohlo být předmětné správní řízení ukončeno. Podle jeho názoru krajský soud nesprávně vyložil vzájemný vztah odst. 2 a 3 ust. § 59 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále jen („správní řád“), které bylo nutno v daném případě aplikovat ve vzájemném spojení. Pokud správní orgán podle odst. 2 citovaného ustanovení rozhodnutí v odvolacím řízení zrušil, potom zároveň musel podle odst. 3 téhož ustanovení věc vrátit správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí. V obecné rovině přitom může být použit i jiný postup, např. postoupení jinému věcně a místně příslušnému správnímu orgánu nebo zastavení řízení. V žádném případě však nelze zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení považovat za rozhodnutí, kterým je řízení procesně skončeno. V dané věci je podle něj nepochybné, že po zrušení rozhodnutí o uznání honitby Vlkáň se věc vrátila k projednání a rozhodnutí prvostupňovému správnímu orgánu, který měl řízení zastavit poté, co honební společenstvo Radonice II podalo návrh na svůj výmaz z rejstříku. Podle něj je takový postup nutný z důvodu právní jistoty a nelze se spokojit s jakýmsi faktickým skončením řízení, které nemůže být ostatním účastníkům řízení známo. Pro posouzení překážky litispendence je podle názoru stěžovatele rozhodující, v jakém procesním stavu se řízení o uznání honitby Vlkáň nacházelo ke dni zahájení řízení o uznání honitby „Kojetín - Vlkáň“, tj. ke dni 24. 10. 2005, neboť je nesporné, že předmětem obou řízení byl tentýž soubor honebních pozemků. Ze shora uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že ke dni zahájení tohoto „druhého řízení“ Honební společenstvo Radonice II existovalo, řízení o jeho návrhu nebylo skončeno a neplatí tedy argument žalovaného, že se jednalo o zaniklou osobu, která neměla procesní způsobilost.

Stěžovatel namítá, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku platnosti založení Honebního společenstva Kojetín na ustanovující valné hromadě dne 23. 10. 2005. Den pravomocného skončení řízení o uznání honitby Vlkáň je přitom rozhodující pro posouzení, zda dne 23. 10. 2005 mohlo dojít k platnému založení Honebního společenstva Kojetín na jeho ustavující valné hromadě. K tomuto dni totiž měli jeho členové vložit do Honebního společenstva Kojetín tytéž honební pozemky, které již v roce 2002 vložili do Honebního společenstva Divočák Vlkáň, resp. Radonice II. Vzhledem k tomu, že souhlas vlastníka honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu ve smyslu ust. § 19 odst. 5 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), je právním úkonem, jehož předmětem je nakládání s honebními pozemky ve prospěch honebního společenstva, je pojmově vyloučeno, aby s nimi vlastník tímto způsobem disponoval dvakrát. Souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v Honebním společenstvu Kojetín je tak nutno považovat za neplatné, neboť ke dni ustavující valné hromady Honebního

společenstva „Kojetín - Vlkáň“ existovalo Honební společenstvo Radonice II a příslušné pozemky byly předmětem řízení o uznání honitby Vlkáň. Z tohoto důvodu rovněž podle stěžovatele nedošlo k platnému založení Honebního společenstva Kojetín na ustavující valné hromadě dne 23. 10. 2005, neboť k tomu nebyly splněny podmínky uvedené v ust. § 19 odst. 1 a 5 zákona o myslivosti.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, pokud jde o hodnocení náležitostí návrhu na registraci honebního společenstva Kojetín a návrhu na uznání honitby „Kojetín - Vlkáň“ ze dne 24. 10. 2005. Podle ust. § 19 odst. 4 zákona o myslivosti musí být oba návrhy podány u příslušného správního orgánu souběžně, a to jménem alespoň dvou vlastníků honebních pozemků, kteří dosáhli věku 18 let. Z obsahu obou podání je přitom zřejmé, že návrhy byly podány Ing. J. G. a P. V. Stěžovatel už ve své žalobní námitce poukázal na skutečnost, že první z uvedených navrhovatelů nebyl vlastníkem žádného honebního pozemku začleněného do navrhované honitby. Pokud tedy krajský soud posoudil jeho úkon jako úkon Pozemkového fondu ČR, pak je jeho hodnocení uvedeného návrhu v přímém rozporu s vlastním obsahem tohoto podání. Stěžovateli proto nezbyvá než opakovat žalobní námitku, že Ing. J. G. nemohl být navrhovatelem či účastníkem řízení o uznání honitby „Kojetín - Vlkáň“, neboť k tomu nesplňoval zákonné podmínky, a pokud by měl být považován za osobu, která jednala za Pozemkový fond ČR, musel by jednat jeho jménem. Shora uvedené návrhy ze dne 24. 10. 2005 však vůbec neobsahují označení právnické osoby, za kterou má být jednáno, proto je nelze považovat za úkony učiněné za právnickou osobu ve smyslu ust. § 20, resp. § 22 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Z těchto právních úkonů vůbec nevyplývá, že Ing. J. G. jednal za někoho jiného. Potom platí, že jedná vlastním jménem (viz ust. § 32 odst. 1 občanského zákoníku). Právní závěry krajského soudu v tomto směru jsou proto v rozporu s uvedenými ustanoveními občanského zákoníku a ve svém důsledku vedly k nesprávnému posouzení náležitostí návrhů ze dne 24. 10. 2005. Podle názoru stěžovatele byly oba návrhy v rozporu s ust. § 19 odst. 4 zákona o myslivosti, a proto byl prvostupňový správní orgán povinen postupovat podle ust. § 20 odst. 1 téhož zákona, tj. vyzvat navrhovatele k odstranění nedostatků a poté případně řízení zastavit. V žádném případě však nemohl na základě takového návrhu příslušné honební společenstvo registrovat a následně pokračovat v řízení o uznání honitby a návrhu na její uznání vyhovět. Pokud tak učinil, jsou jeho rozhodnutí nezákonná.

Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, pokud jde o právní důvod přiřčení honebních pozemků ve vlastnictví původní stěžovatelky do honitby „Kojetín - Vlkáň“. Krajský soud v tomto směru vychází z tvrzení žalovaného, která jsou však v rozporu s obsahem správního spisu. Stěžovatel zdůrazňuje, že není pravdou, že by do honitby „Kojetín - Vlkáň“ byly přiřčeny pouze honební pozemky původní stěžovatelky, které se nacházejí uprostřed této honitby, obklopeny honebními

pozemky ve správě Pozemkového fondu ČR. Do honitby jsou například přiřčeny pozemky parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín, které bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 1650/2 v k. ú. Kojetín, který je začleněn do honitby Špičák v držení původní stěžovatelky. Dále rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádné odůvodnění, které se týká kolize honebních pozemků ve správě Pozemkového fondu ČR, které byly začleněny do honitby „Kojetín – Vlkáň“, přestože byly předmětem souběžně vedeného řízení o uznání honitby Špičák. Tyto pozemky byly totiž součástí dohody o přiřčování, kterou uzavřela původní stěžovatelka paní M. T.-T. s Pozemkovým fondem ČR. S ohledem na výše uvedené navrhl stěžovatel zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 12. 5. 2008 žalovaný uvedl, že trvá na svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 2. 2007 a ze dne 9. 8. 2007. Zamítnutí žaloby krajským soudem přitom považuje za zcela oprávněné a kasační stížnost za nedůvodnou. K důvodům kasační stížnosti sdělil, že pozemky původní stěžovatelky, které byly k honitbě Kojetín – Vlkáň přiřčeny, jsou umístěny hluboko uvnitř této honitby, jsou obklopeny pozemky Pozemkového fondu ČR, a proto nemohly být přiřčeny jinam. Honební pozemky uvedené v kasační stížnosti, tj. pozemek parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín, byly státní správou přiřčeny za účelem vyrovnání hranic (viz ust. § 17 odst. 6 zákona o myslivosti). Vzhledem k tomu, že dohoda o přiřčování pozemků mezi původní stěžovatelkou a Pozemkovým fondem ČR byla ze strany Pozemkového fondu ČR dne 13. 10. 2005 vypovězena a proběhla tříměsíční výpovědní lhůta, zařadil tyto pozemky správní orgán se souhlasem Pozemkového fondu ČR do honitby Kojetín – Vlkáň.

Honební společenstvo Kojetín – Vlkáň ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 6. 2008 uvedlo, že zmocněnci původní stěžovatelky (Ing. K. a Ing. P.) účelově ukončili členství v Honebním společenstvu Kojetín s tím, aby mohli podat příslušnou žalobu. Podle jeho názoru však nelze, s odkazem na nález Ústavního soudu, ukončit členství v honebním společenstvu a následně se dovolávat toho, že pozemky nemohou být dále začleněny v této honitbě. Co se týká přiřčovaných pozemků ve správě Pozemkového fondu ČR k honitbě Špičák (sousedící honitba), je třeba uvést, že tato honitba nebyla od roku 1998 pravomocně uznána a tudíž příslušný orgán státní správy konal v souladu se zákonem o myslivosti. Orgán státní správy myslivosti proto mohl předmětné pozemky přiřčovat podle ust. § 30 zákona o myslivosti. Do dnešního dne totiž návrh na uznání honitby Špičák nekoresponduje s podmínkami zákona o myslivosti, zejména co se týče souvislosti honebních pozemků a roztržitosti vlastnických vztahů k honebním pozemkům. Podle něj je zajímavé, že zmocněnci původní stěžovatelky podali v souladu s ust. § 69 zákona o myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem. Toto ustanovení se však vztahovalo pouze na pravomocně uznané honitby před zákonem stanoveným datem. Podle této osoby zúčastněné na řízení je nepochybné, že

honitba Vlkáň zanikla dnem zrušení honebního společenstva podle ust. § 31 písm. b) zákona o myslivosti. Nebylo proto nutné nadále vést správní řízení o jejím zrušení. Honební pozemky tedy nebyly již předmětem řízení o zrušení honitby Vlkáň, neboť, jak je výše uvedeno, tato byla zrušena. Shora jmenované honební společenstvo dále zdůraznilo, že Ing. J. G. jednal za Pozemkový fond ČR z titulu své funkce vedoucího územního pracoviště Pozemkového fondu ČR Chomutov. Pakliže se právní zástupkyně stěžovatele dovolává jeho nekompetentnosti, neměla by zapomínat na to, že v navrhované honitbě Špičák postupovala obdobně. Předmětné honební společenstvo dále konstatuje, že stěžovatel není do současné doby držitelem honitby Špičák. Předmětné pozemky parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 byly předmětem oné „smlouvy-nesmlouvy“, kterou vypověděl Pozemkový fond ČR. Stěžovatel proto nemůže namítat, že byly součástí jeho honitby. Dále zdůraznilo, že „smlouva“ o přičlenění, která byla Pozemkovým fondem ČR vypovězena, nesplňovala věcnou stránku, neboť v ní nebyly například specifikovány honební pozemky, nebylo v ní ustanovení o úhradě za přičlenění, apod. Honební společenstvo Radonice II pak bylo zrušeno dnem rozhodnutí valné hromady v souladu s ust. § 25 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, jakožto projevu vůle vlastníků honebních pozemků, resp. členů honebního společenstva. Podle jeho názoru přitom není rozhodující, v jakém stádiu správního řízení členové rozhodnou o zrušení honebního společenstva, zákon o myslivosti totiž nezná žádnou překážku, která by zrušení honebního společenstva bránila. Stejně tak citovaný zákon nezakazuje vlastníkům honebních pozemků založit nové honební společenstvo, ba právě naopak, přičemž vlastníci tohoto práva využili.

Pozemkový fond ČR ve vyjádření ze dne 10. 6. 2008 navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Napadené rozhodnutí krajského soudu považuje za zcela správné a vyčerpávající. Krajský soud se podle jeho názoru podrobně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele a v odůvodnění svého rozhodnutí také vyložil, k jakému právnímu názoru a proč ve vztahu ke každé vznesené námitce dospěl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 59 odst. 2 správního řádu jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Podle ust. § 59 odst. 3 citovaného zákona odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodů rychlosti nebo hospodárnosti; správní orgán je právním názorem odvolacího orgánu vázán.

Stěžejní námitka podaná v kasační stížnosti se týká pochybení krajského soudu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kdy je opětovně vytýkáno (viz žalobní námitka 3), že rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádné odůvodnění, které se týká kolize honebních pozemků ve správě Pozemkového fondu ČR, které byly začleněny do honitby „Kojetín - Vlkán“, přestože byly předmětem souběžně vedeného řízení o uznání honitby Špičák.

Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“*

„Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaného pod č. 787/2006 Sb. NSS.)

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které *„z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze*

základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nález téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nález téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na pozadí výše uvedeného a po posouzení napadeného rozsudku krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci k závěru, že rozsudek jmenovaného soudu trpí absencí jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce týkající kolize honebních pozemků současně navrhovaných do společenstevní honitby Špičák, resp. kolize s jinými probíhajícími správními řízeními.

S ohledem na výše uvedené je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že krajský soud se v napadeném rozsudku nevyrovnal se shora předestřenou žalobní námitkou v rozsahu, v jakém byla uplatněna v žalobě, a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším řízení je proto krajský soud povinen se s ní odpovídajícím způsobem vypořádat, aby vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí, jak je má na mysli zejména výše citovaná judikatura.

Protože posouzení dalších stížních námitek nezávisí na vypořádání se shora uvedenou námitkou, přistoupil zdejší soud k ostatním námitkám stěžovatele obsaženým v podané kasační stížnosti.

Stěžovatel rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, pokud jde o právní důvod přiřčení honebních pozemků ve vlastnictví původní stěžovatelky do honitby „Kojetín – Vlkáň“. Podle jeho názoru vychází krajský soud v tomto směru z tvrzení žalovaného, která jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Není totiž pravdou, že by do honitby „Kojetín - Vlkáň“ byly přiřčeny pouze honební pozemky původní stěžovatelky, které se nacházejí uprostřed této honitby, obklopeny honebními pozemky ve správě Pozemkového fondu ČR. Do honitby jsou například přiřčeny pozemky parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín, které bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 1650/2 v k. ú. Kojetín, který je začleněn do honitby Špičák v držení původní stěžovatelky.

V souvislosti s touto stížní námitkou je podle Nejvyššího správního soudu třeba nejprve zdůraznit, že honební pozemky ve vlastnictví stěžovatele byly k společenstevní honitbě „Kojetín - Vlkáň“ přičleněny spolu s dalšími pozemky ve vlastnictví fyzických osob v k. ú. Kojetín u Radonic a Radonice u Kadaně ve výměře celkem 113,4431 ha na základě rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, resp. rozhodnutí žalovaného, které spolu tvoří jeden celek a to s odůvodněním, že tyto pozemky netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, nemají souvislost a nacházejí se uvnitř hranic navrhované honitby; jejich přičlenění k jiné honitbě není technicky možné a v některých případech by odporovalo zásadám řádného mysliveckého hospodaření. Takovýto postup přičlenění z vlastního podnětu správního orgánu přitom umožňuje ust. § 18 odst. 4 zákona o myslivosti a je dále podrobně rozveden v ust. § 30 téhož zákona.

V návaznosti na shora uvedené je pak třeba konstatovat, že vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelkou navrhovaná honitba Špičák nebyla z důvodu nejasnosti v majetkoprávních vztazích v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí uznána, nebylo sousedství pozemků parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín s pozemkem parc. č. 1650/2 v k. ú. Kojetín, který je začleněn do uvedené honitby, pro správní orgány nikterak relevantní. Přičlenění těchto pozemků k jmenované honitbě proto nebylo s ohledem na její neexistenci (honitba nebyla uznána) možné. Ostatně je rovněž nutno zdůraznit, že tyto pozemky (tj. pozemek parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín), jak vyplývá z Přílohy č. 2 (Mapové vyznačení obvodu honitby „Kojetín – Vlkáň“) k žalobou napadenému rozhodnutí, jsou vklíněny do honitby „Kojetín – Vlkáň“, resp. se z pohledu zákona o myslivosti nacházejí uvnitř hranice této honitby a nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatele o opaku. Žalovaný správní orgán proto postupoval plně v souladu s ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, když označené pozemky stěžovatele, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlenil k předmětné honitbě „Kojetín – Vlkáň“, jež má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici, přičemž z obsahu správního spisu ani nevyplývá, že by zásady řádného mysliveckého hospodaření vyžadovaly jejich jiné přičlenění.

Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů nepřisvědčil této stížní námitce a považuje rozhodnutí krajského soudu, jakož i žalovaného, za přijaté v souladu s obsahem správního spisu. I přes výše předestřené však zdejší soud poznamenává, že pokud by uvedené pozemky stěžovatele v budoucnu s navrhovanou honitbou Špičák souvisely, nic mu nebrání v tom, aby využil postupu změny honitby podle ust. § 31 zákona o myslivosti.

Další stížní námitka se týká posouzení otázky litispendence, která podle názoru stěžovatele bránila zahájení řízení o návrhu Honebního společenstva Kojetín na registraci tohoto honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev a řízení o uznání honitby „Kojetín - Vlkáň“ podaném dne 24. 10. 2005 u

prvostupňového správního orgánu. Přitom druhým probíhajícím správním řízením, jež se mělo týkat téhož souboru honebních pozemků, má stěžovatel na mysli řízení o návrhu Honebního společenstva Divočák Vlkáň (přejmenovaného v průběhu řízení na Radonice II) ze dne 30. 12. 2002 na uznání společenstevní honitby Vlkáň.

Nejvyšší správní soud považuje předně za nezbytné zdůraznit, že nikterak nezpochybňuje skutečnost, že předmětem řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ a řízení o uznání společenstevní honitby Vlkáň byl tentýž soubor honebních pozemků. Ostatně tato otázka nebyla rozporována ani ze strany krajského soudu, ani správních orgánů. Spornou zůstalo pouze to, zda řízení o uznání společenstevní honitby Vlkáň bylo pravomocně ukončeno a nepředstavovalo tak překážku řízení.

Pro posouzení této námitky vyplynuly z obsahu správního spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 11. 2004, č. j. ŽP-1431/03/04-K, byla uznána společenstevní honitba Vlkáň, jejímž držitelem bylo Honební společenstvo Radonice II. Na základě podaného odvolání bylo jmenované rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 9. 2005, č. j. 52/3136/2005/ZPZ/Hu, s odůvodněním, že Honební společenstvo Radonice II nebylo transformováno v souladu s ust. § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a proto nemělo být zapsáno do rejstříku honebních společenstev a současně nemohlo ani dojít k uznání honitby, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro toto uznání. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 10. 2005.

Podáním ze dne 24. 10. 2005, doručeným prvostupňovému správnímu orgánu dne 24. 10. 2005, podal Přípravný výbor Honebního společenstva Kojetín návrh na uznání společenstevní honitby pod názvem „Kojetín – Vlkáň“ a současně návrh na registraci honebního společenstva a jeho zápis do rejstříku honebních společenstev.

Dopisem ze dne 31. 10. 2005, sp. zn. ŽP-4080-P/05-K, upozornil prvostupňový správní orgán podle ust. § 20 odst. 1 zákona o myslivosti navrhovatele na nedostatek podání spočívající ve skutečnosti, že dosud nebyla ukončena likvidace Honebního společenstva Radonice II a proveden jeho výmaz z rejstříku honebních společenstev ve smyslu ust. § 25 téhož zákona, což brání uznání honitby „Kojetín – Vlkáň“ i registraci Honebního společenstva Kojetín, neboť nelze připustit, aby vlastníci stejných honebních pozemků byli členy dvou různých honebních společenstev, byť jedno bylo v likvidaci, přičemž dále zrekapituloval dosavadní stav ve věci Honebního společenstva Radonice II a návrhu na uznání společenstevní honitby Vlkáň.

Dne 18. 11. 2005 bylo Městskému úřadu v Kadani doručeno oznámení Honebního společenstva Radonice II, že v souladu s ust. § 22 odst. 7 zákona o myslivosti došlo ke dni 11. 11. 2005 ke zrušení honebního společenstva a jeho vstupu do likvidace.

Dne 13. 12. 2005 bylo Honební společenstvo Radonice II vymazáno z rejstříku honebních společenstev, vedeného Městským úřadem v Kadani. Rozhodnutím Finančního úřadu v Kadani ze dne 18. 11. 2005, č. j. 63461/05/183970/5764, uvedený správce daně projevil souhlas s ukončením činnosti daňového subjektu a jeho výmazem z rejstříku honebních společenstev vedeného u Městského úřadu v Kadani.

Oznámením o zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ ze dne 4. 1. 2006, sp. zn. ŽP-4081/05/06-K, informoval prvostupňový správní orgán účastníky řízení o probíhajícím řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín - Vlkáň“. Dále účastníkům řízení mimo jiné sdělil základní skutečnosti vyplývající z dopisu zaslaného Honebnímu společenstvu Kojetín ze dne 31. 10. 2005, sp. zn. ŽP-4080-P/05-K, a okolnost, že dne 13. 12. 2005 bylo Honební společenstvo Radonice II na základě rozhodnutí Finančního úřadu v Kadani ze dne 18. 11. 2005, č. j. 63461/05/183970/5764, vymazáno z rejstříku honebních společenstev, vedeného Městským úřadem v Kadani. Součástí předmětného oznámení je i poučení účastníků řízení ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům řízení, popř. navrhnout jejich doplnění.

Oznámením o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. ŽP-4081-2/05/06-K, ve znění opravného oznámení ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. ŽP-4081-2/05/06-K, oznámil prvostupňový správní orgán účastníkům řízení, že ve správním řízení ve věci uznání honitby bylo ukončeno shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Součástí předmětného oznámení je i poučení účastníků řízení ve smyslu ust. § 33 odst. 2 správního řádu o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům řízení i ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění.

Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 24. 3. 2006, č. j. ŽP-4081/05/06-K, byla uznána společenstevní honitba „Kojetín - Vlkáň“ na pozemcích v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Radonic o celkové výměře 715,5221 ha honebních pozemků s tím, že držitelem honitby je Honební společenstvo Kojetín.

Rozhodnutím správního orgánu ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, bylo shora uvedené rozhodnutí prvostupňového

správního orgánu změněno tak, že správní orgán doplnil výrok tohoto rozhodnutí o body uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí včetně přílohy č. 1 a č. 2.

Jak je ze shora předestřené patrné, v nyní projednávané věci bylo řízení o návrhu na uznání společenstevní honitby pod názvem „Kojetín – Vlkáň“ zahájeno dne 24. 10. 2005, tj. v souladu s ust. § 18 odst. 2, větou první, správního řádu dnem, kdy podání účastníka řízení došlo správnímu orgánu příslušnému ve věci rozhodnout. S ohledem na kasační námitku stěžovatele je proto třeba posoudit, v jakém stádiu se k tomuto okamžiku nacházelo stěžovatelem zmiňované řízení o uznání společenstevní honitby Vlkáň. Nutno ovšem zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není oprávněn přezkoumávat postup jmenovaného odvolacího správního orgánu v případě shora uvedeného řízení o uznání společenstevní honitby Vlkáň, zákonnost jeho rozhodnutí lze však posoudit důsledky tohoto rozhodnutí ve vztahu k nyní projednávané věci. Jako stěžejní se pak v návaznosti na shora uvedené jeví otázka postupu odvolacího správního orgánu v souladu s ust. § 59 odst. 2 správního řádu, podle kterého jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Předmětným ustanovením se ve své judikatuře opakovaně zabývaly i správní soudy, za zmínku stojí především rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 12. 1998, č. j. 6 A 85/95 - 36, publikovaný v Judikatura v právu životního prostředí 1990 – 1999, č. I/150, ze kterého vyplývá, že *„zrušením správního rozhodnutí ve věci správního deliktu odvolacím orgánem podle § 59 odst. 2 spr. ř. (aniž by tedy byla věc vrácena k dalšímu řízení), vyslovuje správní orgán názor, že důvod řízení odpadl. Takové rozhodnutí ve věci správních deliktů není rozhodnutím procesním, které by nemělo účinky pro věc samu, ale je rozhodnutím o věci samé, a - nabude-li právní moci - má za následek, že věc je rozhodnutá (res iudicata) a řízení o ní je skončeno. Žádný správní orgán pak nemůže vést správní řízení pro tentýž skutek do té doby, dokud by takové pravomocné rozhodnutí nebylo zákonem předpokládaným způsobem odstraněno (srv. např. § 62 nebo § 65 spr. ř.).“* Podobně se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud, a to v rozhodnutí ze dne 6. 4. 2004, č. j. 5 A 107/2001 - 53, publikovaném pod č. 784/2006 Sb. NSS, když uvedl, že *„odvolací orgán může zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 59 odst. 2 správního řádu zejména tehdy, jestliže napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno pro rozpor s hmotněprávní či procesněprávní úpravou anebo jestliže se jedná o nicotný akt. Podle tohoto ustanovení však není možno postupovat, pokud chce odvolací orgán docílit stejných právních následků jako při zastavení řízení, avšak zákon mu zastavit řízení neumožňuje.“*

V souladu s výše citovaným je tedy odvolací správní orgán povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu (viz ust. § 59 odst. 1 správního řádu), přičemž není vázán důvody uváděnými odvolatelem. Jestliže odvolací správní orgán dospěje při takovém přezkumu k závěru, že napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno pro rozpor s hmotněprávní či procesněprávní úpravou, je povinen postupovat v souladu s ust. § 59 odst. 2 správního řádu a nezákonné rozhodnutí

(toliko) zrušit, a to bez vazby na ust. § 59 odst. 3 téhož zákona, jak nesprávně uvádí stěžovatel. Zrušující rozhodnutí odvolacího správního orgánu přitom nemá povahu procesního rozhodnutí, ale rozhodnutí o věci samé, jímž se řízení v předmětné věci končí. A proto v případě, že takové rozhodnutí nabude právní moci, představuje překážku věci rozhodnuté (*rei iudicata*).

A tak tomu bylo i v této věci, když rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 9. 2005, č. j. 52/3136/2005/ZPZ/Hu, bylo podle ust. § 59 odst. 2 správního řádu zrušeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 11. 2004, č. j. ŽP-1431/03/04-K, jímž byla uznána společenstevní honitba Vlkáň, s odůvodněním, že Honební společenstvo Radonice II nebylo transformováno v souladu s ust. § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a proto nemělo být zapsáno do rejstříku honebních společenstev a současně nemohlo ani dojít k uznání honitby, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro toto uznání. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v době zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ již neprobíhalo řízení o uznání společenstevní honitby Vlkáň, jejímž držitelem bylo Honební společenstvo Radonice II, jak se mylně domnívá stěžovatel, neboť toto bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 9. 2005, č. j. 52/3136/2005/ZPZ/Hu, jež bylo všem účastníkům řízení předmětného řízení řádně oznámeno, a které nabylo právní moci dne 11. 10. 2005. Další postup prvostupňového správního orgánu byl proto v této věci vyloučen. Zdejší soud tedy nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, plně se ztotožňuje se závěrem, ke kterému dospěl krajský soud, a tuto stížní námitku považuje za nedůvodnou.

Pokud pak stěžovatel v této souvislosti zdůrazňuje, že skutečnosti, o které opřel své závěry krajský soud, nebyly původní stěžovatelce známy, neboť nebyly obsahem správního spisu, je třeba podle Nejvyššího správního soudu takové tvrzení odmítnout, neboť tyto byly součástí řádně vedeného správního spisu a původní stěžovatelka měla možnost se k nim v souladu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu před vydáním rozhodnutí vyjádřit, včetně způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, a to dokonce opakovaně (viz zejména oznámení o zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ ze dne 4. 1. 2006, sp. zn. ŽP-4081/05/06-K, a oznámení o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. ŽP-4081-2/05/06-K, ve znění opravného oznámení ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. ŽP-4081-2/05/06-K). Ostatně v tomto ohledu nelze pominout ani to, že původní stěžovatelka byla účastníkem řízení o uznání společenstevní honitby „Vlkáň“ vedeného u Městského úřadu Kadaň pod sp. zn. ŽP-248/04-K, včetně navazujícího přezkumného řízení, a v tomto, jak je patrné z obsahu správního spisu týkajícího se této věci, aktivně vystupovala a uplatňovala svá práva.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku platnosti založení Honebního společenstva Kojetín na ustanovující

valné hromadě dne 23. 10. 2005, přičemž zejména zdůrazňuje, že souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v Honebním společenstvu Kojetín podle ust. § 19 odst. 5 písm. c) zákona o myslivosti je nutno považovat za neplatné, neboť ke dni ustavující valné hromady Honebního společenstva „Kojetín - Vlkáň“ existovalo Honební společenstvo Radonice II, do něhož byly vloženy tytéž honební pozemky.

Nejvyšší správní soud musí ve vztahu k této námitce odkázat na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., neboť k ní nemohl pro její novost přihlídnout (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Stejně tak nemohl posuzovat otázku platnosti založení Honebního společenstva Kojetín z pohledu, jenž prezentuje stěžovatel, krajský soud, neboť tato nebyla v tomto směru specifikována v žalobě. V souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví plně ovládáno, je přitom na stěžovateli jako žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ust. § 71 s. ř. s.). Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud je podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkouvání rozhodnutí správních orgánů vázán jak co do rozsahu napadených výroků rozhodnutí, tak i žalobními body, a jestliže tedy žalobce – stěžovatel – v žalobě ani jiném podání krajskému soudu v konkrétní podobě neformuloval, jak to učinil až v kasační stížnosti, tuto svou argumentaci, krajský soud nepochybil, když tyto skutečnosti nezkoumal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, www.nssoud.cz).

Zdejší soud se dále zabýval stížní námitkou týkající se oprávnění Ing. J. G. být v souladu s ust. § 19 odst. 4 zákona o myslivosti navrhovatelem (účastníkem) v řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“. Podle stěžovatele přitom jmenovaný nesplňoval zákonné podmínky, neboť není vlastníkem žádných honebních pozemků v katastrálních územích, na nichž měla být předmětná honitba uznána, a nebylo ho možno považovat ani za osobu jednající jménem Pozemkového fondu ČR v uvedeném řízení.

Podle ust. § 22 odst. 1 občanského zákoníku je zástupcem ten, kdo je oprávněn jednat za jiného jeho jménem. Ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Podle ust. § 32 odst. 1 citovaného zákona nevyplývá-li z právního úkonu, že někdo jedná za někoho jiného, platí, že jedná vlastním jménem.

Jak již předeslal stěžovatel, náležitostmi návrhu na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby se zabývá zejména ust. § 19 odst. 4 zákona o myslivosti,

podle kterého *návrh na registraci honebního společenstva spolu s návrhem na uznání společenstevní honitby podávají alespoň dva vlastníci honebních pozemků, kteří dosáhli věku 18 let, (dále jen "přípravný výbor"). Návrh podepíší členové přípravného výboru a uvedou svoje jména a příjmení, rodná čísla a bydliště. Dále uvedou, kdo z členů je zmocněncem oprávněným jednat jejich jménem. Podpisy členů přípravného výboru musí být úředně ověřeny.*

Nejvyšší správní soud přistoupil v návaznosti na shora citované k posouzení podání ze dne 24. 10. 2005 nazvaného návrh na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby, který je podepsán členy přípravného výboru, a to panem P. V., a dále Ing. J. G., a především pak toho, v jakém postavení v něm figuruje osoba Ing. J. G.. Stěžovatel v této souvislosti zejména zdůraznil, že z předmětného návrhu nevyplývá, že Ing. J. G. jednal ve smyslu ust. § 22 odst. 1 občanského zákoníku za někoho jiného. V takovém názoru mu však musí zdejší soud oponovat, neboť v návrhu na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín - Vlkáň“ je výslovně uvedeno, že Ing. J. G. je zmocněncem oprávněným jednat jménem Honebního společenstva Kojetín a odkaz na úpravu obsaženou v ust. § 32 odst. 1 občanského zákoníku je proto bezpředmětný.

Od tohoto návrhu a v něm obsaženého zmocnění Ing. J. G. jednat jménem uvedeného honebního společenstva je třeba odlišit oprávnění Ing. J. G. jednat ve smyslu ust. § 22 odst. 1 občanského zákoníku, ve spojení s ust. § 17 odst. 2 správního řádu, za Pozemkový fond ČR, jakožto vlastníka honebních pozemků ve smyslu ust. § 2 písm. o) zákona o myslivosti, jež jsou součástí předmětné společenstevní honitby. Toto oprávnění lze bez pochyby dovodit z dalších listin, které jsou součástí správního spisu a byly předloženy spolu s návrhem na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín - Vlkáň“, a to „pověření vedením“ ze dne 30. 11. 2000, kterým Výkonný výbor Pozemkového fondu ČR, zastoupený jeho předsedou Ing. Josefem Miškovským, na dobu do jmenování vedoucího územního pracoviště pověřuje vedením územního pracoviště Pozemkového fondu ČR v Chomutově Ing. J. G.. Dále je nutno zohlednit plnou moc ze dne 9. 12. 2002, kterou Pozemkový fond ČR, zastoupený Ing. Josefem Miškovským, předsedou výkonného výboru Pozemkového fondu ČR, a Ing. Ivanem Višňákem, členem výkonného výboru Pozemkového fondu ČR a vedoucím sekce správy nemovitostí Pozemkového fondu ČR, zmocňuje Ing. J. G., zaměstnance územního pracoviště Pozemkového fondu ČR (dále též „zmocněnec“), k právním úkonům a dalším činnostem spojeným s realizací zákona o myslivosti ve vztahu k nemovitostem ve správě Pozemkového fondu ČR v okrese Chomutov, přičemž podle této plné moci je zmocněnec zejména oprávněn jednat a činit právní úkony ve vztahu k orgánu státní správy myslivosti a zastupovat Pozemkový fond ČR na valných hromadách honebních společenstev.

Jak je ze shora predestřené patrné, v nyní projednávané věci je třeba rozlišovat dvojí postavení Ing. J. G., neboť tento vystupoval nejenom jako

zmocněnec oprávněný jednat jménem Honebního společenstva Kojetín (viz návrh na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkaň“ ze dne 24. 10. 2005), ale také jako zmocněnec oprávněný jednat jménem Pozemkového fondu ČR (viz plná moc ze dne 9. 12. 2002 a „pověření vedením“ ze dne 30. 11. 2000).

Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud opřel své závěry ohledně oprávnění Ing. J. G. jednat jménem Honebního společenstva Kojetín výhradně o skutečnosti zakládající jeho oprávnění jednat jménem Pozemkového fondu ČR, bude nezbytné, aby v dalším řízení své nesprávné právní závěry ohledně této otázky ve světle shora uvedeného korigoval a rovněž opětovně posoudil, jaký budou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu a postupu, který mu předcházel.

Pokud jde o posouzení totožné otázky ve vztahu k návrhu na registraci Honebního společenstva Kojetín, nemohl se k ní Nejvyšší správní soud vyjádřit, neboť rozhodnutí vydané v řízení o návrhu na registraci Honebního společenstva Kojetín není předmětem nyní probíhajícího soudního řízení.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a dále pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

